

Gabrielova příprava nového orgánu

Rudolf Steiner

Esoterní hodina, Berlín, 5. května 1909105

Budeme hovořit o tom, co způsobuje náš meditační život, provádíme-li meditace správně.

V době od rána do večera jsou naše čtyři těla spojená a Já a astrální tělo působí na éterné a fyzické tělo, a sice prostřednictvím představování, cítění a chtění.

Představíme si například růži tak, že ji vidíme, pocítujeme ji jako krásnou a provedeme volní akt, když ji utrhneme. Tímto představováním, cítěním a chtěním podnítíme své éterné tělo a také tělo fyzické. Každým představováním, cítěním a chtěním přenášíme na fyzické tělo určitý dojem, ať ho vnímáme nebo ne; tak je tomu u každého běžného člověka. U zvířat je tomu jinak, o tom zde však mluvit nebudeme.

Především je tomu ale jinak u esoterika. Když se esoterik ponoří do své meditace, odehrává se něco jiného. Meditace jsou Mistry moudrosti a souznění pocitů zařízeny tak, aby podněcovaly jen éterné tělo a fyzické tělo bylo vyřazené; rezonuje jen éterný mozek, fyzický mozek zůstává v klidu. Éterné tělo tím může astrálnímu tělu zpětně vtisknout své meditační zkušenosti a rozvíjet v něm tak orgány, které potřebuje. A to pak zase ozdravuje fyzické tělo.

Můžeme si to objasnit na jednom nižším příkladu. Když někdo zaměří pozornost na lesklý předmět, může tím také dosáhnout vyřazení svého fyzického těla? Éterné tělo se uvolní. Avšak v důsledku toho, že mu nepříjde naproti žádná meditační látka, aby do něj proudila, otevře se všem duchovním vlivům svého okolí, vznešeným i nízkým, dobrým i zlým. To je něco velmi nízkého, zatímco sebevědomé vyřazení fyzického těla meditací je něco vznešeného. Bylo tomu tak ale vždy?

Nebylo; v dávných dobách vytáhl zasvěcovatel éterné tělo svého žáka z jeho fyzického těla, aby do něj vtiskl zkušenosti z nadmyslových světů. Ve všech stupních, od jednoduchého transu až k tři- apůldennímu spánku na pomezí smrti byl vždy hierofant tím, kdo do vědomí žáků všechno zprostředkovával, zatímco dnes žák sám svým vědomím vytrhuje éterné tělo, vyzvedá ho a nechává do sebe proudit poučení Mistrů. Proč tomu tak je?

Musíme si připomenout, že osudy Země řídily v různých epochách různé vznešené duchovní bytosti. Zhruba od 15. století spočívalo vedení v rukou bytosti, kterou nazýváme archandělem Gabrielem. Ten měl za úkol postarat se o to, aby se správným vedením lidských narození lidem postupně vytvořil orgán, který se nachází v přední dutině čelní nad kořenem nosu. Fyzicky není přímo vnímatelný, ale kdyby někdo mohl prozkoumat mrtvolu z dnešní doby a mrtvolu například ze 13. století, našel by na uvedeném místě rozdíl ve výstavbě mozku a v mozkových závitech. Archanděl Gabriel tento orgán člověku zvolna připravoval, aby byl schopen přijmout poselství archanděla Michaela, který ho ve vládě vystřídal v roce 1879.

Michael prostřednictvím tohoto nového orgánu vstoupí člověku poselství theosofie, a to nikoli přímo, ale tak, že svou moudrost nechá skrze velkou bílou loži vstoupit do éterných těl lidí a odtud ji člověk musí sebevědomě nechat vplynout do příslušného orgánu a pak působit v éterném těle.

Gabriel působil během svého posledního panování na člověka v době početí a narození. Lidský mozek byl dříve jiný; dostával takřikajíc stále nové výhony. Ty už teď nedostává; místo toho má onen nový orgán, který má člověk samostatně rozvíjet. K čemu však dochází u těch, kdo to nedělají a nechtějí přijmout poselství archanděla Michaela?

Ti, kteří pracují na tom, aby byli vnímaví vůči jeho poselství, jsou ochotni náležitým způsobem spolupracovat na vývoji lidstva a Země. A tento vznešený, ideální cíl by si měl esoterik ve vší skromnosti, ale také se vší rozhodností neustále připomínat a víc a víc si uvědomovat svůj vznešený, odpovědný úkol. Ti druzí, kteří svůj orgán nepoužívají, tím způsobují, že usychá; každý orgán, který se nepoužívá, totiž degeneruje. Vyhýbají se tím práci, kterou mají vykonat. Tato práce bude přesto vykonána, o to se archanděl Michael postará - avšak jinak, než by ji vykonali tito lidé.

Vždy když se člověk vyhne nějaké práci, je duchovní svět povolán vykonat ji. Až Země přejde do stavu Jupiteru, bude již muset být splněný úkol, který jí byl dán v této vývojové etapě. Promítněme si ten velkolepý obraz budoucnosti, jaký se naskytne, až Země dozraje k jupiterskému stavu. Lidmi, kteří náležitě pracovali, bude zčásti úplně zduchovnělá a tito lidé budou žít v nádherném ráji. Avšak kvůli lidem, kteří svůj orgán nechají uschnout, také část Země ztvdne jako takové malé jádro, sraští se a lidé, kteří na něm budou žít, nebudou ty druhé vnímat; oni tu pro ně nebudou. Nebudou zralí k tomu, aby samostatně přešli do jupiterského stavu, a budou proto přeneseni v lůně duchovních bytostí; na nich se pak ukáže, jak je to těžké, když člověk nešel s vývojem. Člověk má jen tuto etapu ve vývoji Země na to, aby se rozvinul ke svobodě a skrze ni k lásce. Sílu k této práci máme čerpat ze svých meditací. Dříve či později poznáme duchovní světy, které nás obklopují, a to díky své meditaci. Vždy bychom však měli pamatovat na to, že se to má dít v náležitém smýšlení: nikoli ze zvědavosti, které tak rádi říkáme „touha po věděni“, ale proto, abychom pomohli lidstvu v jeho pokroku ke svobodě a lásce.